

Būt drosmīgiem vecākiem

Elders Lerijs R. Lorencs
no Septiņdesmitajiem

Tas, kas pasaulei tiešām ir nepieciešams, ir drosmīgi vecāki, mātes un tēvi, kuri nebaidās runāt par savu pārliecību un turēties pie tās.

Šodien es vēlētos uzrunāt pusaudžu vecākus. Jūsu gudrie un enerģiskie jaunieši ir Baznīcas nākotne, un šī iemesla dēļ viņi ir galvenais pretinieka uzbrukuma mērķis. Daudzi no jums, uzticīgās mātes un tēvi, šodien klausāties konferenci, lūdzot pēc atbildēm, lai palīdzētu vadīt savus bērnus pa šiem viņu dzīves nozīmīgajiem gadiem. Mans vecākais mazbērns nesēn kļuva par pusaudzi, tādēļ šī tēma man ir svarīga. Nav pilnīgu vecāku un nav vieglu atbilžu, bet ir patiesības principi, uz kuriem mēs varam paļauties.

Jauno vīriešu un jauno sieviešu kopīgais motīvs 2010. gadam tika ņemts no Jozuas grāmatas. Tas sākas ar vārdiem: „Esi stiprs un drošs, nebīsties ...” (Jozuas 1:9). Šī frāze no Svētajiem Rakstiem varētu būt labs motīvs arī vecākiem. Šajās pēdējās dienās tas, kas pasaulei tiešām ir nepieciešams, ir drosmīgi vecāki, mātes un tēvi, kuri nebaidās runāt par savu pārliecību un turēties pie tās.

Uz mirkli iedomājieties, ka jūsu meita sēž uz dzelzceļa sliedēm un jūs dzirdat skanam vilciena svilpi. Vai jūs viņu brīdinātu, lai viņa iet nost no sliedēm? Vai arī jūs vilcinātos, uztraucoties par to, ka viņa jūs uzskatīs par pārlietu aizsargājošu? Ja viņa ignorētu jūsu brīdinājumus, vai jūs viņu ātri aizvestu drošā vietā? Protams, ka jūs aizvestu! Jūsu mīlestība pret savu meitu gūtu virsroku pār visiem citiem apsvērumiem. Jūs viņas dzīvību vērtētu augstāk par viņas īslaicīgo labvēlību pret jums.

Izaicinājumi un kārdinājumi nāk pār mūsu pusaudžiem ar kravas vilciena ātrumu un spēku. Kā mums tiek atgādināts Ģimenes vēstījumā, vecāki ir atbildīgi par savu bērnu aizsardzību.¹ Tas nozīmē gan fiziski, gan garīgi.

Mormona Grāmatā mēs lasām par Almu, jaunāko, kurš dod padomu savam nokļīdušajam dēlam. Koriantons laikā, kamēr kalpoja misijā zoramiešiem, bija pieļāvis dažas nopietnas kļūdas. Alma viņu mīlēja pietiekami, lai nekavējoties ļoti tieši runātu par problēmu. Viņš pauda savu dziļo vilšanos, ka viņa dēls ir bijis netikumīgs, un paskaidroja viņam grēka nopietnās sekas.

Es jūtos iedvesmots katru reizi, kad lasu šos Almas drosmīgos vārdus: „Un tad nu Tā Kunga Gars saka man: Pavēli saviem bērniem darīt labu, ... tādēļ es pavēlu tev, mans dēls, bailēs no Dieva, lai Tu atturētos no savām nekrietnībām” (Almas 39:12). Šī viņa tēva agrīnā iekļaušanās kļuva par Koriantona dzīves pagrieziena punktu. Viņš nožēloja grēkus un pēc tam uzticīgi kalpoja (skat. Almas 42:31; 43:1–2).

Salīdziniet Almas piemēru ar vēl viena tēva, Ēļa Vecajā Derībā, rīcību no Svētajiem Rakstiem. Ēlis kalpoja kā augstais priesteris Israēlā pravieša Samuēla bērības dienu laikā. Svētie Raksti paskaidro, ka Tas Kungs viņu bargi norāja, „jo viņa dēli bija tie, kas paši lika pār sevi nākt lāstam, bet viņš pats neko nav darījis, lai viņus šai lietā aizkavētu” (1. Samuēla 3:13). Ēļa dēli nekad nenozēloja grēkus, un viss Israēls cieta viņu muļķības dēļ. Ēļa stāsts mums māca, ka vecāki, kuri mīl savus bērnus, nevar atļauties, ka bērni viņus iebiedē.

Pirms vairākiem gadiem Vispārējā konferencē Elders Džo Dž. Kristensens mums atgādināja, ka „būt par vecākiem nav popularitātes konkurss”.² Tajā pašā garā Elders Roberts D. Heilzs ir novērojis: „Dažreiz mēs baidāmies no saviem bērniem — baidāmies dot viņiem padomu un tos aizvainot.”³

Pirms daudziem gadiem mūsu 17 gadus vecais dēls vēlējās doties nedēļas nogales izbraukumā ar saviem draugiem, kuri visi bija labi zēni. Viņš lūdza atļauju braukt. Es gribēju teikt „jā”, bet kaut kāda iemesla dēļ es nejutos labi attiecībā uz šo izbraukumu. Es dalījos savās sajūtās ar sievu, kas mani ļoti atbalstīja. „Mums ir jāieklausās šajā brīdinošajā balsī,” viņa teica.

Protams, mūsu dēls bija vīlies un jautāja, kāpēc mēs negribējam, lai viņš brauc. Es viņam godīgi atbildēju, ka es nezinu, kāpēc. „Es vienkārši nejutu, ka tas tev jādara,” es paskaidroju, „un es tevi pārāk stipri mīlu, lai ignorētu šīs iekšējās sajūtas.” Es biju diezgan pārsteigts, kad viņš teica: „Ir labi, tēt, es saprotu.”

Jauni cilvēki saprot vairāk, nekā mēs iedomājamies, jo arī viņiem ir Svētā Gara dāvana. Viņi mēģina atpazīt šo Garu, kad tas runā, un viņi skatās uz mūsu piemēru. No mums viņi mācās pievērst uzmanību Gara pamudinājumiem, jo, ja viņi „nejūt, ka tas ir jādara”, ir labāk pēc tā netiekties.

Vīriem un sievietēm ir ļoti svarīgi būt vienotiem, kad viņi kā vecāki pieņem lēmumus. Ja kāds no vecākiem nejūt, ka tas ir jādara, nevajadzētu dot atļauju. Ja kādam no vecākiem nešķiet atbilstoša filma, televīzijas pārraide, video spēle, ballīte, kleita, peldkostīms vai darbība internetā, saņemiet drosmi atbalstīt viens otru un pateikt „nē”.

Es gribētu izlasīt kādas dziļi satriektas mātes vēstuli. Viņas pusaugu dēls pakāpeniski zaudēja Garu un attālinājās no Baznīcas. Viņa paskaidroja, kā tas notika: „*Cauri mana dēla pusaudžu gadiem es uztraucos un centos viņu atturēt no vardarbīgu video spēļu*

spēlēšanas. Es runāju ar savu vīru un rādīju viņam rakstus žurnālā „Ensign” un avīzē, kas brīdināja par šīm spēlēm. Bet mans vīrs uzskatīja, ka tas ir normāli. Viņš teica, ka mūsu dēls neatradās uz ielas un nelietoja narkotikas un ka man jāpārstāj uztraukties. Bija reizes, kad es noslēpu pultis, un mans vīrs tās atdeva atpakaļ. Man sāka kļūt vieglāk piekāpties ... nekā cīnīties pret to. Es tiešām uzskatu, ka video spēļu spēlēšana ir tāda pat atkarība kā narkotikas. Es darītu jebko, lai pasargātu citus vecākus no šādas pieredzes.”

Brāļi un māsas, ja jūsu laulātajam draugam tas nešķiet atbilstoši, tad izrādiet cieņu šīm sajūtām. Ja jūs izvēlaties vieglāko ceļu — neko nedarīt un neteikt — jūs varat veicināt neatgriezeniskas sekas.

Vecāki var novērst daudz sirdssāpju, mācot saviem bērniem atlikt romantiskas attiecības līdz brīdim, kad viņi ir gatavi laulībām. Priekšlaicīga nošķiršanās vienatnē ar draugu vai draudzeni ir bīstama. Kļūšana par „pāri” rada emocionālu intimitāti, kas pārāk bieži noved līdz fiziskai intimitātei. Sātans zina šo secību un izmanto to kā savu priekšrocību. Viņš darīs visu, ko var, lai atturētu jaunus vīriešus no kalpošanas misijā un novērstu tempļa laulības.

Ir būtiski, lai vecākiem būtu drosmē skaļi runāt un iejaukties, pirms Sātans gūst panākumus. Prezidents Boids K. Pekers ir mācījis: „Kad ir iesaistīta tikumība, mums ir gan *tiesības*, gan *pienākums* pacelt brīdinājuma balsi.”⁴

Es vienmēr esmu uzskatījis, ka vēlu vakaros patiešām nenotiek nekas labs un ka jauniem cilvēkiem ir jāzina, cikos viņiem ir jābūt mājās.

Tiek izrādīta liela gudrība, ja vecāki paliek nomodā un sagaida savus bērnus atgriežamies mājās. Jaunie vīrieši un sievietes izdara daudz labāku izvēli, kad viņi zina, ka viņu vecāki nomodā viņus gaida, lai uzklausītu, kā viņiem vakarā ir gājis, un noskūpstītu uz nakti.

Ļaujiet man paust savu personīgo brīdinājumu par paradumu, kas ir kopīgs daudzām kultūrām. Es domāju par „nakšņošanām” vai „nakts pavadīšanu” drauga mājās. Kā bīskaps es atklāju, ka pārāk daudzi jaunieši pirmo reizi pārkāpa Gudrības vārdu vai Šķīstības likumu, „nakšņojot” citur. Pārāk bieži viņu pirmā saskare ar pornogrāfiju un pat viņu pirmā sadursme ar policiju notika, kad viņi pavadīja nakti ārpus mājām.

Vienaudžu spiediens kļūst daudz spēcīgāks, kad mūsu bērni ir ārpus mūsu ietekmes un kad viņu aizsardzības spējas novājinās vēlu vakarā. Ja jums jebkad ir šķitis neatbilstošs kāds pasākums, kas notiek pa nakti, nebaidieties atbildēt šai brīdinošajai iekšējai balsij. Vienmēr esiet lūgšanu pilni, kad jāaizsargā jūsu dārgie bērni.

Būt par drosmīgiem vecākiem ne vienmēr nozīmē teikt „nē”. Vecākiem ir nepieciešama arī drosmē pateikt „jā” mūsdienu praviešu padomiem. Mūsu Baznīcas vadītāji ir devuši mums padomu nostiprināt taisnīgus paraugus savās mājās. Apdomājiet piecus pamata

ieradumus, kam ir spēks nostiprināt mūsu jaunatni: ģimenes lūgšana, ģimenes Svēto Rakstu studēšana, ģimenes mājvakars, kopīgas ģimenes vakariņas un regulāras individuālas intervijas ar katru bērnu.

Ir nepieciešama drosme, lai sapulcinātu bērnus, lai arī ko viņi katrs darītu, un nomestos ceļos kā ģimene. Ir nepieciešama drosme izslēgt televizoru un datoru un vadīt savu ģimeni caur Svēto Rakstu lappusēm katru dienu. Ir nepieciešama drosme, lai noraidītu citus uzaicinājumus pirmdienas vakaros, lai jūs šo vakaru varētu veltīt savai ģimenei. Ir nepieciešama drosme un gribasspēks, lai izvairītos no virsstundām, lai jūsu ģimene varētu būt mājās uz vakariņām.

Viens no visefektīvākajiem veidiem, kā mēs varam ietekmēt mūsu dēlus un meitas, ir apspriesties ar viņiem privātās intervijās. Uzmanīgi ieklausoties, mēs varam atklāt viņu sirds vēlmes, palīdzēt viņiem noteikt taisnīgus mērķus un arī dalīties ar viņiem garīgos iespaidos, kurus esam saņēmuši par viņiem. Apspriešanās prasa drosmi.

Mēģiniet iztēloties, kāda varētu kļūt jaunā paaudze, ja šie pieci taisnīgie paraugi tiktu nemitīgi pielietoti katrās mājās. Mūsu jaunieši varētu būt kā Helamana armija — neuzvarama (skat. Almas 57:25–26).

Būt par vecākiem pēdējās dienās ir liels pazemības uzdevums. Sātans un viņa sekotāji cenšas iznīcināt šo paaudzi; Tas Kungs paļaujas uz drosmīgiem vecākiem, lai šo paaudzi uzceltu. Vecāki, esiet stipri un droši, nebīstieties (skat. Jozuas 1:9). Es zinu, ka Dievs dzird jūsu lūgšanas un atbildēs uz tām. Es liecinu, ka Tas Kungs atbalsta un svēta drosmīgus vecākus. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. „Ģimene — Vēstījums pasaulei”.
2. Joe J. Christensen, “Rearing Children in a Polluted Environment,” *Ensign*, 1993. g. nov., 11. lpp.
3. Robert D. Hales, “With All the Feeling of a Tender Parent: A Message of Hope to Families,” *Liahona*, 2004. g. maijs, 90. lpp.
4. Boyd K. Packer, “Our Moral Environment,” *Ensign*, 1992. g. maijs, 67. lpp.